

De bewonderaar

De bewonderaar

Johan van Caeneghem

'The way you look tonight'
© Jerome Kern / Dorothy Fields.
Gepubliceerd door Chapell & Co, 1936.

Auteur: Johan van Caeneghem
Coverontwerp: Johan van Caeneghem
ISBN: 9789464920857
© Johan van Caeneghem
Brave New Books 2023.

Noordland is een fictief land in Europa.
De hoofdstad is Vrijborg.

Men betaalt er met Noordlandse kronen.

Toeristen bezoeken het graag wegens zijn gevarieerd landschap.
Je vindt er zowel fjorden en stranden als bergen en bossen.

De Nevet is een belangrijke rivier.

1 / mei, 2007

'Ik kan het niet,' zei Silja.

'Je kan het wel,' zei Stefan en hij duwde haar het podium op.

Het applaus was al begonnen toen ze waren aangekondigd en zwol nu nog aan. Het spotlicht was heet en verblindend. Het publiek in de zaal klonk als een storm.

Silja's adem stakte. Toch geraakte ze tot bij de microfoon. Stefan volgde haar en bleef iets achter haar staan, zijn gitaar voor de borst.

Muziek begon te spelen. Strijkers.

Stefan viel in met enkele akkoorden.

Silja moest zingen. Haar mond ging open, maar er kwam niets uit. De muziek speelde verder.

Ze bleef stokstijf staan en staaarde naar de honderden gezichten in het halfduister. De gezichten staarden terug. Wat was er aan de hand?

Waarom zong ze niet?

Een man in de coulissen maakte grote gebaren. De show verliep niet zoals verwacht en kon niet even gestopt worden, want hij werd rechtstreeks uitgezonden op tv.

Stefans gitaar verstomde en ook de muziek stopte.

'Het spijt me ...' mompelde Silja en liep het podium af.

Ook Stefan verontschuldigde zich en ging haar achterna.

In de coulissen zakte Silja in elkaar. Een vrouw knielde naast haar neer en zei Silja's naam. Op het podium kondigde de host een andere artiest aan.

'Wat heeft ze?' vroeg de vrouw aan Stefan.

'Geen idee. Daarnet was alles nog in orde.'

Een man tilde Silja's benen op en ze kwam weer bij bewustzijn.

Anderen kwamen toegesneld.

'Moeten we een ambulance bellen?' vroeg iemand.

'Dat is niet nodig,' zei Stefan. 'Nietwaar, schat?'

Silja schudde het hoofd en dronk van een glas water.

'Ik ben oké.'

De regisseur van het showprogramma kwam vragen of het duo nog een poging ging wagen.

'Dat denk ik niet,' zei Stefan.

'Waarom doe je me dit aan?'

Silja zweeg.

Ze zaten in de Porsche Cayenne op de VIP-parking van de concertzaal waar Silja een half uur eerder van het podium was gevlucht. Het was donker en het regende. In de verte zweefden de koplichten van auto's op de Ring rond Vrijborg. Silja wou dat ze in één van die auto's zat en weg kon rijden van de ellende waarin ze zich bevond.

'Je mag me wel eens antwoorden, *Bird!*'

'Ik wil je niets aandoen. Ik werd bang.'

'Ja, dat zag ik. En je weet dat dat overgaat, als je doorzet. Dat heb je al bewezen.'

'Het wordt steeds moeilijker. Ik begrijp het ook niet.'

De krop in haar keel barstte en tranen vloeiden over haar wangen. Ze schokte van het huilen. Stefan gaf haar een zakdoek, trok haar naar zich toe en kustte haar op het voorhoofd.

'Rustig maar. Laat het allemaal maar eens los. Alles wat je belet de artieste te zijn die je altijd bent geweest. Mijn *Bird!*'

'Dat ben ik niet meer! Niet meer sinds we dat stomme lied hebben gemaakt!'

'Dankzij dat lied hebben we deze auto kunnen kopen en is ons huis afbetaald. Het staat al een half jaar op nummer één! Je zou trots moeten zijn!'

Silja maakte zich los en veegde haar gezicht droog.

'Ik ben niet trots.'

'Wat ben je dan wel?' vroeg Stefan.

'Leeg,' zei Silja. 'Ik ben leeg.'

2 / donderdag 11 mei 2023

De jongeman lag in het ondiepe water van de sloot, alsof hij erin was gedoken om iets te zoeken.

Zijn achterhoofd, een deel van zijn rug en hielen staken boven de oppervlakte uit. Rechercheurs van de Forensische Dienst maakten foto's en onderzochten een bandenspoor op de asfaltbaan, naast de sloot. Martin Van Regenbogen wachtte op Eelco Simmel die vastzat in het ochtendverkeer. Het was tien voor acht. De meizon gaf nog niet veel warmte.

Lin Simona sprak met Greta Möller, de vrouw die het lichaam gevonden had. Ze was met haar fiets op weg geweest naar de boerderij, waar haar moeder sinds een jaar alleen woonde. Ze deed kalm verslag van haar vondst, maar zei dat ze dringend naar haar moeder moest, omdat die ongerust zou zijn.

Lin bedankte haar en zei dat ze later nog contact zouden opnemen. Eelco kwam aangereden en stapte uit zijn Range Rover, die te klein leek voor zijn lange gestalte.

'Sorry voor het te laat komen. De mobiliteit in deze stad laat de laatste tijd te wensen over! Goede morgen!'

'Goede morgen,' zeiden Martin en Lin.

Eelco trok witte beschermkledij en laarzen aan en daalde met enige moeite de oever van de sloot af. Na een kort onderzoek in het water, tilde hij, met de hulp van twee rechercheurs, het lichaam op het droge. 'Wurging?' vroeg Martin, wijzend naar een kneuzing op de keel van de man.

'Eerder strangulatie,' zei Eelco. 'Met een sjaal, een touw of iets anders. Op het eerste gezicht zie ik geen andere verwondingen.'

De man droeg een groen lentejasje over een zwarte T-shirt, een blauwe jeansbroek en witte Adidas sneakers. Eelco vond geen sleutels of smartphone, wel een portefeuille in een zak vooraan de broek, met daarin de identiteitskaart van het slachtoffer.

'Hans Bester. Tweeëndertig. Geboren in Klingen, maar woont in Vrijborg.'

Hij gaf Martin de kaart. Martin gaf hem aan een rechercheur die de kaart checkte op een computer in een dienstwagen.

'Meneer Bester woont in de Valmontstraat op nummer 13/3 in Nieuw Vrijborg, hoofdinspecteur.'

Eelco nam foto's van de beschadigde keel, keek in de ogen van de dode en onderzocht het kletsnatte hoofd.

'Ik denk dat hij hier op de rechter slaap toch een klap gekregen heeft. Kan ook door een val veroorzaakt zijn. Volgens mij is hij nog geen vierentwintig uur dood.'

Eelco stond recht en rekte zijn rug, waardoor hij nog langer leek dan de twee meter die hij al was. Hij keek naar de blauwe hemel.

'Het wordt een mooie dag, Martin.'

'Voor sommigen toch ...' Martin knikte naar het lijk dat door medewerkers van de FD in een zak werd gelegd. 'Forse kerel om te wurgen, niet?'

'Voor elke forse kerel is er één die nog forser is, Martin. Dat weet je toch? En wurging heeft niet alleen met kracht te maken, maar ook met techniek. Dat weet je ook. Volgens mij had onze dader ervaring.'

'Een ervaren wurger? Laat het niet waar zijn.'

'Dat zeg ik ook vaak. Maar helaas is het meestal wél waar. Ik laat je gauw meer weten. Fijne dag nog!'

De patholoog-anatoom plooide zich in zijn auto en vertrok.

Inspecteurs Ilja Beck en Seppe Sandberg hadden de buurt verkend, op zoek naar mogelijke getuigen, maar kwamen zonder resultaat terug.

'Het is hier verlaten,' zei Seppe.

'Het enige gebouw in de buurt is de boerderij waar de moeder van die mevrouw Möller woont. Maar dat is een kilometer verderop.'

Martin keek om zich heen. Ze stonden in een vlakte tussen Vrijborg en Herola, temidden van akkers en weiland. In de verte reed een boer op een tractor heen en weer.

'En die daar?' vroeg hij aan zijn inspecteurs.

'Die was er daarnet nog niet,' zei Seppe.

'Ik ga eens polsen,' zei Ilja en liep op een draffje naar de tractorman toe.

Martin draaide zich om en zocht inspecteur Lin Simona.

Die stond verderop met één van de rechercheurs van de FD te praten.

In hun witte pakken zagen ze er allemaal hetzelfde uit, maar Martin herkende toch Stig Belsen, die een speciale belangstelling voor Lin leek te hebben. De laatste tijd leek die belangstelling wederzijds.

Lin keek zijn kant op, nam afscheid van Stig en kwam naar Martin toe.

'Geen sporen van een gevecht hier...'

'Zegt Stig ...'

'Hij heeft gelijk, denk ik,' zei Lin. 'Ik zie ook niets.'

'Ik ook niet,' zei Martin. 'Maar dat wil niet zeggen dat er geen gevecht is geweest. We moeten naar de Valmonstraat. Daar woonde meneer Bester.'

'Inge is al familie en kennissen aan het opsporen,' zei Lin, terwijl ze naar Martins Volvo stapten.

Inge Bols was de vervangster van Hafida Mimoun, die gewoonlijk bij Martins team hoorde, maar onlangs bevallen was van een dochtertje, Layla. Inge werkte op de Kubus, het politiekantoor in Nieuw Vrijborg, en deed er het meeste onderzoekingswerk.

'Wie wurgt er nu een man van tweeëndertig?' vroeg Martin, terwijl ze reden.

'Iemand die dat nog gedaan heeft,' speculeerde Lin.

'Eelco zei al dat hij ervaren was,' zuchtte Martin.

'Of zij,' zei Lin. 'Vrouwen kunnen even sterk of sterker zijn dan mannen en met de juiste techniek ...'

'Ja, dat is zo,' onderbrak Martin haar.

Discussies met Lin over de gelijkheid of gelijkwaardigheid van man en vrouw, ook in de misdaad, ging hij uit de weg. Ze kon behoorlijk giftig worden als iemand haar daarover uitdaagde.

Over wurgtechnieken wist hij ook wel wat, dankzij zijn judovaardigheden. Hij had zwarte band en had vroeger meerdere competities voor het politiekorps gewonnen. Meestal was dat met een worp gebeurd, omdat grondgevechten niet zijn sterkte waren geweest. Maar hij herinnerde zich een overwinning met een gekruiste wurging, waarbij zijn tegenstander te lang had gewacht om af te kloppen en het bewustzijn had verloren. De scheidsrechter had het gevecht onderbroken en gelukkig had de gewurgde even later zijn ogen weer geopend. Martin droomde nog regelmatig over zijn gezicht dat er net zo dood had uitgezien als dat van Hans Bester.

In de Valmontstraat hadden ze moeite om een parkeerplaats te vinden. Martin vond een plek op een pleintje op honderd meter van het flatgebouw van zes hoog. Lin Simona, twintig jaar jonger dan hij, zette er flink de pas in, maar hij kon haar toch vrij makkelijk volgen. Sinds hij een relatie had met Sybille Van Rijnsoever, de astronome die in Klingen werkte, lette hij nog meer op zijn lijn en conditie. De liefde hield hem fit.

Lin liep marathons en speelde basketbal. Als Stig Belsen van de FD kans bij haar wilde maken, zou hij geen buikje mogen kweken.

Of had Lin ondertussen genoeg van sportieve types? vroeg Martin zich af.

Ze belden aan bij nummer 3 van gebouw nummer 13.

Er deed niemand open. Martin probeerde de andere bellen en had succes op nummer 6, bij een zekere W. Wessel. Martin keek in de

camera naast de deur en toonde zijn legitimatie. De bewoner, een man van rond de veertig met donker krulhaar, liet hen binnen, daalde af naar de derde verdieping en vroeg wat er aan de hand was.

'Kent u uw buurman van nummer 3, Hans Bester?' vroeg Martin terug.

'Kennen is een groot woord,' zei de man.

'U bent toch mijnheer Wessel?' vroeg Martin.

'Inderdaad. William Wessel.'

'Wanneer hebt u meneer Bester voor het laatst gezien?' vroeg Lin.

Wessel zuchtte, haalde een hand door zijn haar en dacht na.

'Gisteren? Of eergisteren? Ik kwam terug van mijn werk. Hij kwam net buiten.'

'U werkt vandaag niet?' vroeg Martin.

'Jawel. Van thuis uit.'

'Hebt u gisteren of eergisteren iets speciaals aan mijnheer Bester gemerkt?' vroeg Lin.

'Nee. We hebben elkaar begroet, denk ik. Ik heb niet zo op hem gelet. Is er iets met hem gebeurd?'

'Mijnheer Bester is overleden, vrees ik,' zei Martin.

'Nee toch! Hoe ...?'

'Daar kunnen we voorlopig niets over zeggen,' zei Martin. 'Was mijnheer Bester eigenaar van deze flat?'

'Nee. We huren hier allemaal.'

'Kan u ons dan het telefoonnummer van de eigenaar geven, alstublieft.'

'Natuurlijk ...'

Wessel liep met twee treden tegelijk de trap op en Martin beeldde zich in hetzelfde te doen, zonder buiten adem te zijn.

Preben Klemm, een vijftiger, was eigenaar van het flatgebouw in de Valmonstraat.

'U moet hier blijven staan,' zei Martin, toen Klemm de deur van nummer 3 had geopend. Martin en Lin trokken plastic overschoenen

en handschoenen aan en betraden de flat. Er was niemand. De flat lag er keurig bij. Het bed was opgemaakt. In de kleerkast vonden ze jasjes in dezelfde stijl als dat wat Bester aan had gehad. Maar ook hier geen sleutels of telefoon.

Er lag wel post op een bureautje, waaronder een brief van de stadsdienst van Vrijborg.

Martin las de brief en zei: 'Meneer Bester werkt voor de Stad Vrijborg. Hij is ingenieur.'

Hij wisselde een blik met Lin en corrigeerde zichzelf: 'Werkte.'

Een kwartier later spraken ze met Olivia Visser, hoofd van de dienst *Monumenten & Bouwprojecten*, in een kantoor op de eerste verdieping van het stadhuis van Vrijborg.

Mevrouw Visser schrok zichtbaar toen Martin en Lin zich legitimeerden. Politiebezoek was ze duidelijk niet gewoon.

'Meneer Hans Bester werkt toch op deze dienst?' vroeg Martin.

'Ja, al vijf jaar. Is er iets met Hans?'

'Moest hij vandaag niet op kantoor zijn?' vroeg Lin.

'Dan moet ik even in zijn agenda kijken. Soms werkt hij van thuis uit. En hij moet vaak de stad in.'

Mevrouw Visser keek een agenda op een laptop in.

'Normaal had hij hier moeten zijn ... Zal ik hem even bellen?'

'Dat is niet nodig,' zei Martin. 'Meneer Bester is helaas overleden.'

Tien minuten later was Olivia Visser enigszins bekomen van de schok. Ze zat in één van de ergonomische stoelen van het kantoor en dronk van een glas water. Andere collega's waren erbij gekomen en reageerden even geschokt en verrast. Martin en Lin hadden niet de indruk dat iemand zich vreemd gedroeg of komedie speelde.

Bij verder nazicht van zijn agenda, bleek Hans Bester twee dagen geleden voor het laatst op kantoor te zijn geweest. De dag daarvoor, op maandag 8 mei, was hij een gebouw in Oud Vrijborg gaan inspecteren en de dag daarna had hij van thuis uit gewerkt.

'Wat is er met hem gebeurd?' vroeg een meisje dat Besters agenda had nagekeken. Ze heette Trudy Svenson en leek de kalmste van iedereen in de kantoorruimte.

'Meneer Bester is gewelddadig om het leven gekomen,' zei Martin.

'Gewelddadig?' vroeg Olivia. 'Is hij vermoord?'

'Dat vermoeden we,' zei Martin.

Er stonden nu acht personeelsleden van de dienst M&B rond Martin en Lin, twee mannen, vijf vrouwen en één persoon die zich als non-binair voorstelde. *Hun* heette Leslie Sand en was het meest ontdaan door Besters dood.

Martin en Lin noteerden de verklaringen van iedereen, met de mededeling dat ze zich beschikbaar moesten houden voor een uitgebreider verhoor.

Niemand had na eergisteren nog contact met Hans Bester gehad. Alleen Trudy en Leslie hadden Bester daarvoor nog buiten kantoor gezien. Beiden waren ze met Bester naar een café in de stad geweest, maar niet samen.

'Ik kon goed met Hans opschieten,' zei Trudy tegen Lin, maar vrienden waren we niet. 'Onze gesprekken gingen meestal over het werk. Ik heb geen idee wie hem kwaad zou willen doen.'

'Ik kan dit niet geloven,' zei Leslie tegen Martin. 'Hans was zo een lieve man. Charmant en warm, maar over zijn privéleven gaf hij niet veel prijs. Ik weet niet of hij een vriendin had. Of een vriend.'

Een half uur later vernamen Martin en Lin in de Kubus van Inge Bols dat Hans Besters ouders in Klingen woonden. Karel Bester was ook

ingenieur en zijn vrouw Marka Lund was docente wiskunde aan de Klingense Middelbare School.

Gewoonlijk bracht Martin het slechte nieuws zelf over aan familie en nabestaanden, nu vroeg hij aan de Klingense collega's om als eerste contact op te nemen met Hans Besters ouders. Even voor vijf uur in de namiddag had hij een Zoomgesprek met Karel Bester. De man leek op zijn zoon, zag Martin meteen. En hij was ontredderd.

'Vergeef me dat ik niet zelf naar u toe kom,' zei Martin. 'Maar zelfs met de hst duurt de reis van Vrijborg naar Klingen bijna anderhalf uur. Ik wilde u zo snel mogelijk op de hoogte brengen. Gecondoleerd.'

'Dank u, hoofdinspecteur. Bent u zeker dat het om Hans gaat?'

'Zo goed als zeker. Iemand moet hem nog officieel identificeren. Het liefst u of uw vrouw ...'

'We nemen vanavond nog de trein,' zei Karel.

Karel en Marka werden om iets na achten met een dienstvoertuig van de Vrijborgse politie afgehaald aan Vrijborg Hoofdstation. Martin en Lin ontvingen hen een kwartier later in het Forensisch Mortuarium, vlakbij de Kubus.

'Is hij ... erg beschadigd?' vroeg Marka angstig.

'Er is weinig aan hem te zien,' probeerde Martin haar gerust te stellen.

Hij en Lin gingen het echtpaar voor naar de identificatieruimte. Hij legde uit dat ze hun zoon alleen vanachter glas mochten zien, zolang het onderzoek van zijn lichaam niet afgesloten was. Hans Bester lag onder een wit laken. Een bediende ontblootte het hoofd. Karel en Marka staarden enkele seconden in ongeloof. Dan barstte Marka in snikken uit en legde Karel een arm om haar heen. Hij knikte naar Martin en Lin.

'Dat is onze Hans!'

3 / mei, 2007

'Gisterenavond is het tijdens een liveshow op de Vrijborgse tv behoorlijk fout gelopen met het optreden van het bekende duo Silja en Stefan. Toen Silja Mandel hun hit "Laat ons dansen" wilde gaan zingen, blokkeerde ze plots en liep van het podium. Het echtpaar is daarna niet meer teruggekomen en liet via hun agent weten dat Silja onwel geworden was. Of de tournee door Vrijborg deze maand doorgaat, is niet duidelijk ...'

Arne Fries bekeek de beelden van het incident op de tv op zijn slaapkamer. Hij zag de angst in Silja's ogen en voelde die zelf als een pijn om zijn hart. Hier ging iets heel erg mis met zijn favoriete zangeres en hij wou dat hij haar kon helpen. Maar hij was een jongen van zestien, met weliswaar welgestelde ouders, maar verder onbelangrijk in Vrijborg. En dus onbetekenend voor de getalenteerde Silja, voor wie hij sinds een half jaar een diepe bewondering koesterde.

Toen de nieuwslezer over iets anders begon, zette Arne de tv uit en keek naar filmpjes van Silja en Stefan op zijn computer. Hij bekeek de officiële clip van *'Laat ons dansen'* wel vijf keer na elkaar. De vijfde keer danste hij door de kamer en beeldde zich Silja als zijn partner in. Ze was twintig jaar ouder dan hij, maar in zijn verbeelding was dat leeftijdsverschil van geen belang en vond ze hem volwassen genoeg om te genieten van zijn gezelschap en danskunsten.

Ze walsten. Want *Laat ons dansen* was een ouderwetse wals, met een wat ouderwetse tekst die Arne uit het hoofd kende en vaak zong als hij alleen was:

*'De dans der liefde is voorbij
de lichten zijn gedoofd
Maar ik hoor nog jouw stem dichtbij
stem die ik heb geloofd ...'*

In het echte leven was hij helemaal geen danser en op feestjes stond hij meestal aan de kant te kijken hoe anderen zich uitleefden op muziek die zogenaamd bij hun leeftijd hoorde. Popdeuntjes van *Rihanna* of *Britney Spears*. Of muziek van *Eminem*, *Greenday*, *Pink*, *The White Stripes* ...

Vond Arne zelf ook prima. Maar sinds hij *Silja en Stefan* had ontdekt, kon geen enkele band aan hen tippen. Geen andere gitarist was zo virtuoos als Stefan Ross en geen andere zangeres had het charisma en de stem van Silja Mandel.

Door Silja en Stefan was Arne gitaar beginnen spelen en online danslessen gaan bekijken. Van zijn spaargeld had hij een goedkope replica van Stefan Ross' *Gibson Les Paul* gekocht en was hij ijverig beginnen oefenen. De akkoorden van hun hit waren nog moeilijk, maar de dansmoves gingen vlotter, zeker met de ingebeelde Silja Mandel in zijn armen.

*'Kom, laat ons dansen
laat ons dansen
net als toen...*

*Kom, laat ons dansen
laat ons alles overdoen ...'*

De muziek eindigde met een jazzy akkoord. Silja's gezicht kwam dichterbij en Arne kon bijna haar lippen voelen.
Bijna.

Want ze was natuurlijk Stefans vrouw en geen bedriegster. Maar Arne Fries was misschien wel haar grootste bewonderaar en verdiende dat geen speciale behandeling?

De fantasie was voorbij.

Arne dacht aan het incident. Zocht commentaar op het nieuwe sociale medium, Facebook.

'*Silja Mandel bezwijkt onder het succes!*' beweerde iemand.

Zou dat kunnen?

Tot een half jaar geleden kenden maar weinig muzikliefhebbers Silja en Stefan, want het duo had tot dan toe alleen jazz gespeeld in kleine clubs in en rond Vrijborg. Vooral standards en af en toe een eigen compositie. *The Way You Look Tonight, Round Midnight, You Go To My Head, Fly Me To The Moon ...* Arne kende ze ondertussen allemaal, wat hij met niemand van zijn leeftijdsgenoten kon delen, want jazz was muziek voor oude mensen. Robbe, zijn beste vriend, had hem eens betrapd toen hij op een laptop van de school naar Silja Mandel had gekeken, die *My Funny Valentine* vertolkte. Arne had een hoofdtelefoon gedragen en Robbe niet horen aankomen.

'Porno aan het kijken, Arne *my man?*'

Robbe had de hoofdtelefoon afgerukt en met verbazing naar het scherm gestaard.

'Oew nee ...! Het is veel erger! Bejaardenmuziek! Kick jij op die ouwe tante?'

'Ze is niet oud,' had Arne gezegd, zichzelf, maar ook Silja Mandel verdedigend. 'En die muziek is best goed. Beter dan de rommel die ze nu maken.'

'Geen probleem! Ik zal het niet doorvertellen!'

Alsof Robbe hem op een vieze gewoonte had betrapd.

Van dan af had Arne in alle talen gezwegen over Silja Mandel, in zijn ogen de mooiste vrouw van de wereld. Hij droomde van haar. Hoorde

voortdurend haar stem, die altijd iets melancholisch had, ook als ze opgewekte liedjes zong. Ook Arne voelde vaak een onbestemde droefheid, al was er niets mis in zijn leven. Zijn ouders hielden van hem, maar waren misschien wat overbezorgd, vooral zijn vader, Peter Fries, die vond dat zijn zoon wat meer zijn best mocht doen op school om hogere cijfers te halen. Hij had Arne al enkele keren een *underachiever* genoemd.

'Dat is een slechte gewoonte, die je later parten kan spelen. Je bent intelligent en de school gaat je makkelijk af, maar in het echte leven zal dat niet altijd zo zijn. Daar ga je vaak moeten zweten, jongen!'

Kan zijn, dacht Arne. Maar dat zal ik later wel doen. Nu had hij het recht om een zestienjarige te zijn met een speciale passie: de muziek van Silja en Stefan, zijn liefde voor Silja en zijn respect voor Stefan Ross en diens talent. Soms beeldde Arne zich in dat hij net zo goed gitaar kon spelen en Stefan mocht vervangen. Dan was hij geen *underachiever*, maar een virtuoos en een waardige begeleider van zijn idool.

Hij nam zijn gitaar en speelde aarzelend enkele akkoorden. Zijn vingers bewogen zich stroef. Nog veel oefenen, was de boodschap! Hij legde het instrument weg en dacht aan Silja, die zich misschien ontredderd voelde. Hij zou haar bloemen sturen, zoals hij al twee keer eerder had gedaan. En haar nog eens een echte brief schrijven, met een echte vulpen.

'Beste Silja,

Vergeef me dat ik je meteen bij je voornaam noem. Dat betekent niet dat ik je niet respecteer...'

Hij schaamde zich wel over zijn vorige brieven, die wellicht te vrijpostig waren geweest. Hij had in elk geval geen antwoord gekregen. In de laatste had hij het gewaagd van te schrijven:

'Als ik je ooit met iets kan helpen ...'

Wat had hij daar in godsnaam mee bedoeld? Geen idee. Maar hij had zich bij het schrijven *ridderlijk* gevoeld. Een redder in nood. Dat gevoel had hij al in de lagere school gehad, bij meisjes op de speelplaats. In zijn verbeelding had hij ze uit de klauwen van een booswicht gered of uit een brand gesleept. Belachelijk toch dat hij zich nu hetzelfde inbeelde bij een volwassen vrouw?

Toch voelde hij een drang om te handelen. Om naar Silja te gaan en haar te zien. En dat was niet onmogelijk.

'Waar ga je naartoe?' vroeg zijn moeder, toen hij het huis verliet.

'De stad in ...'

Hij reed op zijn bromfiets naar het *Kriel*, een betere wijk van Vrijborg, waar het duo Silja en Stefan voorlopig nog woonde. Op een blog van een fan had Arne gelezen dat ze Vrijborg misschien zouden verlaten en verder weg van de stad zouden gaan wonen. De ingang van hun villa was sinds kort afgesloten door een hoge, metalen poort met camerabewaking. Wellicht vonden ze de aandacht van sommige fans te storend.

Arne kende de buurt goed, omdat hij er vroeger met Robbe vaak in een bos ging spelen. Toen klommen ze in de bomen en speelden dat ze in de mast van een schip op een woeste zee heen en weer zwaaiden.

Die spelletjes waren voorbij. Ze werden nu zogenaamd volwassen.

Robbe had een vriendin en al concrete plannen voor 'later'. Hij zou architect worden en zijn eigen huis bouwen.

'En jij?' had hij onlangs gevraagd.

'Ik zoek nog,' had Arne naar waarheid geantwoord.

Het bos bevond zich achter *Villa Blue Note* van het muzikale duo en was sinds een jaar privédoein van één of andere rijke Vrijborgenaar.

'Verboden toegang', stond er op een bord. Maar de draadafsluiting was niet erg hoog. Arne verstopte zijn bromfiets achter een struik en klom zonder problemen het domein in. De tocht naar de villa verliep ook vrij vlot omdat de paadjes van vroeger nog niet helemaal overwoekerd waren. Een kwartier later stond Arne bij de achtertuin van de residentie. Ook hier was een nieuwe afsluiting, maar die was minder hoog dan die vooraan. Waarschijnlijk dachten Silja en Stefan dat het bos voldoende bescherming bood en hielden ze geen rekening met in bomen klimmende bespieders.

Arne koos een eik uit, dicht bij de metalen muur en hees er zich in. Hij moest daarbij met zijn voeten tegen de muur duwen, wat als het rammelen van een olievat klonk. Maar het lawaai trok niemands aandacht en even later zat hij halverwege de stam en kon de tuin inkijken.

Het was aangenaam lenteweer. Zonlicht speelde in het gebladerte en er stond een zacht briesje. Arne voelde zich weer jaren jonger.

Acht jaar geleden had hier een familie met twee kinderen gewoond en was er geen afsluiting geweest. De bewoners hadden vrij in het bos kunnen lopen en Arne en Robbe hadden af en toe met de kinderen gespeeld. Het waren Silja en Stefan die voor die scheiding hadden gezorgd. En de rijke Vrijborgenaar, nadien.

In de tuin was een zwembad. Er stonden ligstoelen, met daartussen een tafeltje. Verder had Arne zicht op een veranda, waarvan de deur openstond.

Zijn hart klopte snel. Hij had hier vaak over gefantaseerd, maar nooit overwogen het echt te doen. Je respecteert toch de privacy van anderen, ook als het artiesten waren? Hij had altijd minachting gehad voor fans die zich niet konden beheersen en alles wilden weten en zien van hun idolen. In zijn ogen waren het aanstellers geweest. En nu zat hij zelf in een boom te spioneren.

Maar dit was anders.

Hij was bezorgd en wilde weten of alles oké was met Silja Mandel. Ze was *onwel* geworden, had de nieuwslezer gezegd. Wat had hij daarmee bedoeld? Hopelijk geen hartaanval of hersenbloeding.

En als dat zo was, wat zou ik dan kunnen doen? vroeg Arne zich af.

Na een half uur begon hij zich machteloos en belachelijk te voelen.

Wat deed hij in die boom?

Kon je dat nog normaal gedrag noemen?

Hij moest naar huis. Zich als een volwassene gedragen. Geen underachiever zijn. Wat zou zijn vader denken als hij hem nu zag?

Toen kwam Silja Mandel naar buiten gelopen.

Ze droeg een pantalon en blouse, sandalen en een oversized zonnebril.

Ze had een lang glas met een donker drankje bij, zette het op het tafeltje en ging in één van de stoelen liggen.

Arnes hart klopte in zijn keel. Zijn idool bevond zich op nauwelijks twintig meter afstand. Hij voelde zich ijl in het hoofd worden en klampte zich zo stevig aan de boom vast, dat een tak kraakte.

Rustig aan! Ze mocht hem niet zien. Dat zou een ramp en een schande zijn. Ze zou hem voor een voyeur of een stalker houden en de politie bellen.

Eerst leek alles in orde.

Ze lag stil in de stoel en leek in slaap te vallen. Dan stond ze plots op, nam het glas en dronk het helemaal leeg. Daarbij wankelde ze even, alsof ze dronken was. Bijna op hetzelfde moment kwam Stefan Ross uit het huis gelopen. Hij liep snel en zonder iets te zeggen naar Silja toe, greep haar, draaide haar met haar rug naar zich toe en omklemde met beide armen haar middenrif.

Dan begon hij te knijpen.

Het glas viel uit Silja's hand en de bril gleed van haar gezicht.

Ze kreunde.

'Alsjeblieft!'

'Zwijg nu maar!' zei Stefan.

Hij kneep harder en smoorde elk geluid in Silja's keel. Ze spartelde even tegen, maar werd dan slap en viel op het gras.

Stefan boog met haar mee, liet haar los, richtte zich op en ademde diep in en uit.

Silja leek dood aan zijn voeten te liggen.

Arne staaarde in ongeloof. Wilde schreeuwen. Durfde niet. Voelde paniek. Stefan hoorde iets en keek in Arnes richting. Was hij zichtbaar in de kruin van de boom?

Dan bewoog Silja zich en richtte Stefan zijn blik op haar.

Silja ging rechtop zitten en legde haar handen op haar gezicht dat enkele ogenblikken lijkbleek was geweest.

Haar schouders schokten. Ze huilde.

'Ja, laat het maar los,' zei Stefan. 'Laat het allemaal maar los! Al die rottigheid in je! Weg ermee!'

Hij hielp haar opstaan en samen liepen ze het huis in.

Daarna was het stil in de tuin, alsof ook de natuur verbijsterd was.

Het duurde nog minuten voor Arne uit de boom afdaalde.

4 / 1983

'Je hebt talent, Stefan, maar je bent te slordig! Je kan niet zomaar wat doen op dat instrument. Dat getuigt van weinig respect. Heb je dan geen respect?'

'Jawel,' zei Stefan.

Meneer Kohl keek hem streng, maar ook argwanend aan.

'Soms denk ik dat je me voor de gek houdt.'

'Dat doe ik niet, meneer.'

'Ik hoop het. Anders zitten we hier onze tijd te verknoeien. De les is uit voor vandaag. Oefen goed, speel zuiver en we zien elkaar volgende week. Dag Stefan!'

'Dag meneer.'

Stefan legde zijn gitaar in zijn kist en liep de kamer uit.

In het oude gebouw van de Vrijborgse Academie klonk overal het geluid van oefenende muzikanten.

Stefan bevond zich op de eerste verdieping, waar hij vooral gitaar en piano hoorde. In de gang klonk zowel klassieke als populaire muziek. De Academie was vooruitstrevend in haar onderricht. Daarom mocht Stefan ook meteen op een jazzgitaar spelen, zonder eerst op een klassieke gitaar te moeten oefenen.

Maar meneer Kohl was ouderwets gedisciplineerd.

*'Om vrij te kunnen spelen, moet je eerst je instrument beheersen!
Anders knoei je maar wat aan!'*

Dat begreep Stefan wel, maar meneer Kohl begreep niet dat hij zijn eigen techniek al had en dat die afweek van wat in Kohls lesboekje stond.

'Je speelt te snel! En je speelt niet wat er staat!'

Stefan speelde inderdaad niet altijd wat er op de partituur stond, omdat wat hij verzong veel spannender was. Meneer Kohl was waarschijnlijk jaloers op zijn talent en verbeelding. Stefan hoopte volgend jaar een andere docent te krijgen. Of misschien moest hij stoppen met de lessen en meteen een band beginnen. Echte talenten beginnen vroeg, had hij ergens gelezen en wachten niet om hun eigen weg te gaan.

Hij liep naar de overloop en wilde de brede trap naar het gelijkvloers nemen, toen een stem hem abrupt deed stoppen. Een meisje zong op de tweede verdieping. Stefan luisterde even, als betoverd. Dan ging hij de trap op, aangetrokken door het heldere stemgeluid. Hij kende het lied. Het was één van de jazzstandards die hij al kon begeleiden:

*'Someday,
when I'm awfully low
when the world is cold
I will feel a glow
just thinking of you
and the way you look
tonight...'*

De deur van lokaal 1 stond open en het meisje was alleen in de kamer. Er stond een piano, maar er was geen pianist. Het meisje zong a capella. Ze stond met haar gezicht naar het raam, haar rug naar Stefan toe, maar hij verstond elk woord dat ze zong.

*'Yes, you're lovely,
with your smile so warm
and your cheeks so soft
there is nothing for me
but to love you*

and the way you look tonight ...'

Hij luisterde, tot ze plots zijn aanwezigheid voelde, stopte met zingen en zich omdraaide.

Ze keek een moment verbaasd en lachte dan.

'Wie ben jij?'

'Ik heet Stefan. En jij?'

'Silja ...'

Silja's blik ging naar de gitaarkist in Stefans rechterhand.

'Jij studeert gitaar?'

'Bij meneer Kohl. Waar is jouw leraar?'

'Meneer Thomasson moest even weg ...'

'Jij kan wel mooi zingen,' zei Stefan.

'Dank je,' zei Silja. 'Ik wil later zangeres worden. Wil jij muzikant worden?'

'Dat denk ik wel,' zei Stefan. 'Als ik mag van mijn ouders.'

'Je mag nu toch al studeren?' zei Silja.

'Ja, maar nu is het nog maar een hobby ...'

'Voor mij is zingen geen hobby, maar een passie!'

Silja zei het met vuur en haar gezicht maakte een grimas die Stefan wel grappig vond. Maar hij voelde dat ze boos zou worden, als hij zou lachen.

'*The way you look tonight* ken ik,' zei hij.

'Kan je het ook spelen?' vroeg Silja.

'O ja!'

Stefan wilde de kist openmaken en zijn gitaar nemen, toen meneer Thomasson binnenkwam.

'Wie ben jij, jongeman?'

Stefan stelde zichzelf voor en verontschuldigde zich.

Hij vluchtte de gang in, rende de trap af en liep naar buiten.

Een week later bleef Stefan, na zijn les, op een bankje in het park van de Academie op Silja wachten.

Toen ze naar buiten kwam zag ze hem en kwam naar hem toe.

'Ik heb de hele week aan jou gedacht!' zei ze.

'Ik ook aan jou,' gaf Stefan toe.

'Ik wil je gitaar horen spelen.'

'En ik wil je nog eens horen zingen.'

Van dan af werden ze vrienden en muzikale partners. Ze speelden en zongen, vooral bij Silja thuis. Silja's ouders woonden in een villa in de residentiële Groenwijk. De villa was omgeven door een riante tuin en de burens hadden geen last van de muziek van de jongelui. Stefans ouders woonden in een rijhuis in Oud Vrijborg, waar de burens minder tolerant waren en ze maanden hun zoon vaak aan stiller te spelen. Ze waren wel blij met Stefans eerste vriendin.

Ondanks haar rijke komaf, had Silja geen kapsones en gedroeg ze zich altijd keurig en beleefd.

Stefans vader werkte bij de Belastingdienst en zijn moeder had een baantje in de bibliotheek. Beiden hadden geen idee waar Stefans muzikale talent vandaan kwam. Op een dag had hun zoon een gitarist op een wijkfeest aan het werk gezien en gezegd: 'Dat wil ik ook doen!' Na wat tegenpruttelen had Stefans vader een goedkope gitaar voor zijn zoon gekocht, waar Stefan na een maand al behoorlijk op kon spelen. En hij had onmiddellijk belangstelling voor jazz gehad, misschien omdat de wijkfeestgitarist muziek van *Django Reinhardt* had gespeeld. In de platenafdeling van de bibliotheek had hij de popafdeling links laten liggen en steevast jazzplaten uitgeleend.

Stefans ouders begrepen er niets van, maar beseften dat hun zoon talent had en naar de Academie moest.

'Maar je moet later wel een gewoon beroep leren!' maande Stefans vader aan.

Silja's ouders zagen wel een toekomst voor hun dochter als zangeres. Silja's moeder zong in een koor en haar vader had ooit piano gespeeld. Ze waren in de wolken met Silja's jonge, muzikale vriend.

The way you look tonight, moesten ze al gauw voor vrienden en kennissen brengen. Eén van die kennissen werkte voor de televisie en regelde een optreden op een zondagnamiddagshow.

Het duo *Silja en Stefan* was geboren.

Ze speelden op wijkfeestjes en het feest van de burgemeester, maar ook in jazzclubs in Vrijborg en omstreken. Het bleek al gauw dat Silja de meeste aandacht trok. Zij stond in het spotlicht, terwijl Stefan achter haar gitaar speelde. Stefan gunde haar die aandacht, want hij bewonderde haar en was er trots op haar zangkunst te kunnen versieren met kleurrijke akkoorden. Soms mocht hij een solo spelen en applaudisseerde ze voor hem, samen met het publiek. Dan voelde hij zich haar held, haar ridder zelfs, en was zijn gitaar het zwaard waarmee hij haar beschermde.

Op een avond, na een optreden, raakte Silja aan de praat met een knappe, oudere jongen.

Stefan stond wat verderop bij zijn ouders die met vrienden het optreden hadden bijgewoond en kon zijn ogen niet van de twee afhouden. Hij zag alleen het gezicht van de jongeman. Dat straalde van de aandacht die hij van Silja kreeg. Silja stond met haar rug naar Stefan toe en af en toe schokten haar schouders van het lachen en wierp ze haar hoofd in haar nek.

'Maar onze zoon gaat ook nog een gewoon beroep leren, hoor ...' zei zijn vader. 'Nietwaar, jongen?'

Stefan hoorde het nauwelijks.

Wat hadden die jongen en Silja elkaar te vertellen? Door het gebabbel en de muziek in het café van het zaaltje waar ze hadden opgetreden, hoorde hij er niets van.

'Hé, jongen! Antwoord eens!'

Zijn vader gaf hem een tik tegen de schouder.

'Een beroep? Ja, natuurlijk ...'

Die avond praatte hij nog nauwelijks met Silja. Die ging uiteindelijk bij haar ouders staan, die ook met vrienden gekomen waren.

De knappe jongeman was de zoon van één van die vrienden. Hij heette Jorma en Stefan haatte hem tot in het diepste van zijn hart.

In bed beeldde hij zich in dat hij Jorma langs achteren beetpakte, zijn middenrif met beide armen omklemde en kneep, tot Jorma het bewustzijn verloor en in elkaar zakte.

Dat kunststukje had hij enkele jaren voordien twee jongens achter de fietsenstallingen op school zien opvoeren. Een grote jongen had het bij een kleinere gedaan, voor een publiek van andere kinderen die verbijsterd hadden toegekeken.

'Is hij dood?' had een meisje gevraagd.

'Hij is in limbo,' had de grote jongen trots gezegd. 'Tussen leven en dood. Dadelijk wordt hij weer wakker.'

Het duurde verontrustend lang voor dat gebeurde, maar nadien had de kleine jongen aan Stefan toegegeven dat hij langer dan nodig voor dood had gespeeld.

'Maar je was wel echt bijna dood?' had Stefan gevraagd, toen de andere kinderen hen alleen hadden gelaten.

'Dat denk ik wel. Ik hoorde of zag niets meer. Voelde niets meer. Ik leek te zweven en dan was ik wég. Best cool!'

De jongen heette Torsten en Stefan trok een tijdje met hem op, nadat de grotere jongen hem had gedumpt. Torsten bleek behoorlijk verslaafd aan het limbospel, want het duurde niet lang of hij smeekte Stefan om het met hem te spelen. Ze deden het na de schooluren, achter struiken aan de parking van het Vrijborgse treinstation. Torsten toonde hoe het moest. Eerst had Stefan het vreemd gevonden het lichaam van een andere jongen tegen het zijne aan te drukken, maar

Torsten had hem aangemoedigd en zelfs geld aangeboden om het te doen.

'Als je voelt dat ik slap word, loslaten!' had Torsten aangemaand.

'Anders ga ik misschien écht dood!'

Bij de eerste keer had Stefan angst, maar ook opwinding gevoeld. De volgende keren verdween de angst en werd de opwinding intenser.

Torstens levenloze gezicht bracht hem in een roes, die hij nooit eerder had ervaren.

'We kunnen het nog cooler maken!' had Torsten op het laatst gezegd.

'Je kan me écht wurgen. Bij de keel. Zoals moordenaars in films doen!

Doe het maar! Ik vind het heerlijk!'

Stefan had enkele keren met zijn blote handen Torstens bloedbanen naar zijn hoofd dichtgeknepen. Torstens wegdraaiende ogen had hij nooit vergeten. Ogen die wit werden, als die van zombies.

Dan waren Torstens ouders uit Vrijborg weggegaan en had Stefan hem nooit meer gezien.

Dat was twee jaar geleden gebeurd. Sindsdien had Stefan het spel met niemand anders gespeeld en in het begin had hij het gemist. Af en toe had hij een jongen in het oog gekregen van wie hij gedacht had dat hij het misschien zou willen doen: in limbo gaan, tussen leven en dood.

Maar hij had het nooit gewaagd iemand erover aan te spreken en de drang was in hem gaan liggen als een vreemd, donker dier.

Toen hij aan Jorma dacht, stond het weer op.

En het was woedend.